

VĚTRNÍK

Ročník XLIV.

Pondělí 14. října 2013

číslo 4.

Z obsahu

- ♦ Recenze - strana 2 a 4
- ♦ Vobskočáci pozor! - strana 5
- ♦ Pozvánka na besedu s P. Štinglem a M. Jankem - strana 6
- ♦ Proč má P. Kolínský pět dětí - strana 7
- ♦ Rozborový seminář - strana 8

Dnes		
kdy	co	kde
9:00	Revizor	velký sál
9:00		
9:00	Boleradice	
9:30	seminář	malý sál
11:00	přípravný výbor	klubovna
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	příchod Vysoké nad Jizerou	
13:00	příjezd Lučany	
13:00	KDP mladým	Větrov
13:30	loučení Klapý	malý sál
13:30	loučení Dobronín	malý sál
14:30	vítání Vysoké nad Jizerou	MÚ
14:30	vítání Lučany	MÚ
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Vysoké nad Jizerou	před divadlem
15:00	vítání Lučany	před divadlem
16:00	Pavel Štingl a Miroslav Janek	velký sál
16:30		
19:30	Revizor	velký sál
20:00		
20:30	Boleradice	
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	zasedání poroty	klubovna
22:00	společenský večer	hasičovna

Buclaté hrozny a lahodný burčák

Krásné dívky s ošatkami plnými hroznů drobných kuliček vína vonících moravským sluncem, statní hoši se džbánky lahodného moku. To bylo přivítání boleradického souboru Bratří Mrštíků, kteří budou zítra hrát Revizora. A musím přiznat, že i pro mě bylo rozlévání burčáku z včerejšího slavnostního aktu před divadlem tím nejsilnějším zážitkem. S kelímkem lehce alkoholické vinné šťávy jsem pak poslouchala vtipy, které vyprávěly děti a zdály se mi daleko humornější než v sobotu. I jsem těm nevinným malým lidem odpustila, že nejčastější byly ty o blondýnách. Po dvou dětských kolech jsem velmi zvědavá, jak se se soutěží Vtip za.... poperou v dalších dnech dospěláci

jn

Recenze: František Laurin

Hadar Galron, Mikve, Rádobydivadlo Klapý

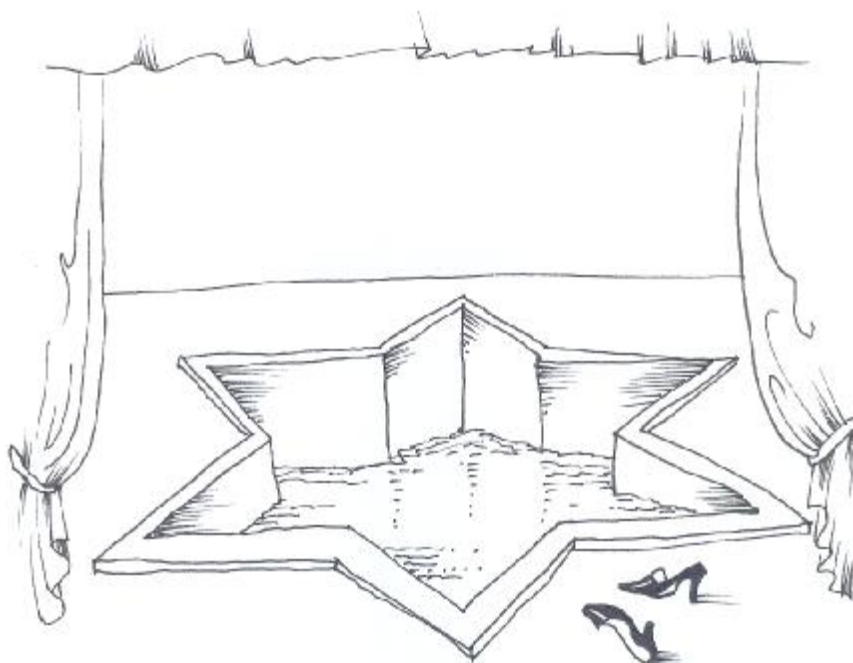
Rádobydivadlo Klapý si důsledně vybírá pro svůj dramaturgický plán texty neotřelé, zajímavé a svým způsobem provokující. Tak tomu je patrně i v případě této hry.

Autorka pocházející z ortodoxní židovské komunity se ve své hře snaží vyrovnat s některými rituálními požadavky judaismu, které vedou k nesvobodě. Rituální lázeň mikve není jenom fyzickou, ale duchovní očistou, ve které se schází sociálně i charakterově rozvrstvená skupiny žen, které v tomto prostředí, vědomé si své ženskosti, potřebují řešit z různých hledisek své vážné osobní problémy.

Hra sama by se mohla zdát divákovi odtažitá pro množství reálií českému svobodomyšlnému člověku odtažitých, kdyby se nepodařilo touhu po osvobození zobecnit a rozehrát ji v přesně určených situacích, kde postavy

řeší svůj problém bohatým hereckým jednáním a zobrazují

rozpor svých životních situací. A tady je hlavní problém inscena-

ANKETA

Vzpomínky a Krakonošův divadelní podzim tak nějak patří k sobě... Jaká je ta vaše nejstarší vzpomínka spojená s divadlem? A jakou máte nejstarší vzpomínku na vysokou přehlídku?

Moje první vzpomínky na divadlo jsou spojené s pohádkami, které režírovala paní Adéla Hanušová anebo také ve škole paní učitelka Hnyková. To byla i pohádka Vánoční sen, kde byly pod stromečkem dárky, které ožily. Přinášela je sněhová víla se svou družinou a my jsme byli sněhové vločky s krásnými sukýnkami z krepového papíru a mašlemi...

A první vzpomínka na vysokou přehlídku? Od Pepy Tomše jsme vyfasovali krabici nanuků, spočítáno kolik musíme donést peněz a že krabice musí být po přestávce prázdná. V hledišti se tehdy prodávaly nanuky!

Vrátili jsme se s prázdnou krabicí, pytlíkem peněz, Pepa to přepočítal, kouknul na hodinky a řekl: A vy, domů!

*Eva Stoklasová,
Vysoké nad Jizerou – Praha*

Má první vzpomínka na divadlo je ze čtvrté třídy, kdy jsme hráli pohádku Sůl nad zlato, já byl výběřčím daní. Měl jsem obrovský úspěch na otevřené scéně, protože mě měli spoutat a místo abych se bránil, jsem jim ruce za zády strčil do pout sám.

Když jsme v roce 1976 byli poprvé na přehlídce ve Vysokém, byly ženy ubytovány v hotelu Bartoníček a muži v šatnách sokolovny. V noci jsme se vraceli z Větrova, doprovodili jsme děvčata k Bartoníčkově, ale bohužel, nebylo možno se dostat dovnitř. Dveře zamčené.

Nedalo se nic dělat, šli jsme všichni do sokolovny, kde jsme ještě diskutovali a pak se do rána i trošičku vyspali. Druhý den u hotelu jsme zjistili, že jsme ty „zamčené“ dveře jen špatně otvírali...

*Jaroslav Vondruška,
Libice nad Cidlinou*

ce. Nedochozí ke konfliktu mezi rozhodováním a postoji lázeňské Šošany (která spíše bez proměny sděluje myšlenky v monotónní textové rovině) a mezi mladou pracovnící Šírou (spíše než lyrickou, než hybnou silou) a inspirací proti náboženské doktríně.

Postavy až na některé výjimky v některých svých situacích (Chedva, Esti, Tehíla) se projevují ve většině dialogů spíše lineárně bez většího odstínění svých osobních postojů a průběžného jednání, kdy vzniká pocit jakoby některá dějová fakta hodnotily stejně v převážně jednotvárně vedených dialogích, kterým chybí i čitelnější organizace v prostoru. Ne zcela šťastný závěr inscenace je zvedání utopené dívky k jakémusi obrazu umučeného Krista, zvláště jednání se o židovské prostředí. Možná že by čitelnějšímu sdělení témat a jejich důsledné zpracování se srozumitelnější dikcí pomohlo k většímu diváckému zážitku a plnému pochopení pravého poslání tohoto nesnadného textu.

Možná, že na jiných přehlídkách bylo Rádobydivadlo Klapý touto inscenací sdělnější a účinnější. Může se to stát. Ale na vysoké přehlídce zůstalo spíše u čestného pokusu, který nebyl zcela naplněn.

Řekli půdičkáři

Byli jsme svědky inscenování činohry, která usiluje o neobvyklý, či experimentální tvar.

V inscenaci Mikve nebyl text dostatečnou oporou pro uvěřitelné jednání dramatických postav. Závěr hry padá na hlavu autorky.

KDP mladým

Emancipace žen je velké téma. Představení Mikve ženám v naší společnosti připomnělo, kde před „pár lety“ ještě byly.

Dvouhodinová hra přibližující život dcer Izraele nebyla bohužel herecky zvládnutá. Postavy jsou ohromným způsobem psychologicky bohaté, ale toho herecky nevyužily. Chybělo nám napětí a věrohodnost. Herečky mnohdy sdělovaly svůj vnitřní boj pouze textem, nikoliv však prožitkem. Mnozí z nás se opravdu nudili.

Během naší besedy jsem zjistila, že pánskou část semináře zaujaly pouze „odhalené“ scény, naopak nás dívky téma nesmírně zasáhlo.

Nicméně bych alespoň za sebe chtěla poděkovat za představení, protože jsem si uvědomila, že kdybych bydlela o pár tisíc kilometrů dál, nebylo by mi dovoleno tento článek napsat.

*Za KDP mladým
Anežka Buriánková*

Recenze: Milan Schejbal

Mario Gelardi, Zlomatka, DS Zmatkaři, Dobronín

Současný italský dramatik Mario Gelardi zasadil svoji hru do neapolského bytu v době pro katolíky významných srpnových náboženských svátků. Stísněnou atmosféru malého prostoru umocňuje nesnesitelné vedro.

V takto nastavené výchozí situaci se ocitnou i oba hlavní aktéři, a to starostlivá matka Anna a její syn Diego, který jí krátce předtím oznámí svou homosexuální orientaci. Matka tento fakt zcela zásadně odmítá a rozhodne se, že ho vyléčí. Její léčebná kúra postupně nabývá stále obludnějších rozměrů.

Když nezabere vězení ani sedativa, obrátí se matka dokonce na prostitutku, která má jejího syna přivést k tzv. normalnosti. I tato svérázná terapie zklame a vše spěje k tragickému vyústění, kdy matka zavraždí Diegova přítele Alberta.

Nutno říci, že Gelardiho hra nepatří k tomu nejlepšímu, co

současná dramatika nabízí. V podstatě na začátku expozice se dozvídáme, jak jsou karty rozdány, to jest, že Diego oznámil matce svou sexuální orientaci a ona se s tím nemíní smířit za žádnou cenu.

Očekáváme, že nesmiřitelnost postojů obou protagonistů bude nadále v dramatických situacích rozvíjena a vyhrocována, místo toho se však poměrně značnou dobu pouze o na začátku vyřčeném faktu dokola hovoří, aniž by došlo ke konfliktní dramatické situaci.

To se změní až s příchodem prostitutky Olgy, kdy se střídají divadelně účinné dramatické situace až do samotného závěru hry.

Režisér Vladimír Mátl si byl evidentně zmíněné problematičnosti textové předlohy vědom a zdařilým režijně-scénografickým řešením (včetně výrazného a symbolizujícího černobílého la-

dění) podpořil nesmiřitelnost postojů obou ústředních hrdinů. Hlavní pozornost pak režisér upřel na herecké ztvárnění, které tvořilo páteř sdělení tématu celé inscenace.

Včerejší přehlídkové představení dokázalo, že se režisérovi soustředění se na přesnou herec-

kou práci vyplatilo.

Výkon Ludmily Dostálové v roli matky Anny musel upoutat pozornost všech diváků. Možná, že by její razantnější nasazení hned v úvodu inscenace její výkon ještě více umocnilo.

Jan Hejral jako Diego byl velmi přesvědčivý v tzv. civilnějších polohách, zejména kdy si s matkou vyjasňovali vzájemná stanoviska, v expresivnějších polohách emotivního charakteru již tak přesvědčivě nepůsobil. Vysoce apelativní výpovědní hodnotu jeho jevištního projevu však prostě nešlo přehlédnout. Oba protagonisty zdařile doplňovaly výkony Terezy Fialové (Olga) a Miroslava Valy (Alberty).

Strohé, věcné a bez citového zabarvení pronášené promluvy matky pod krucifixem (možná soudní výpovědi, možná zpovědi před Bohem či před sebou), práce s divadelně účinným detailem (svazek klíčů na šňůrce, od začátku avizovaný nůž, výměna ubrusu po scéně s prostitutkou, atd.), práce s kostýmem (Diego z počátku v bílém, na závěr v černém atd.), to vše napomáhalo k vědomému inscenačnímu záměru, k vyslovení tématu o přetvářce (matka katolička si přivydělává v podstatě lichvou, kněz, ke kterému chodí pro rady, je také homosexuál a navíc to zastírá atd.), intoleranci a svým způsobem i xenofobii. Divadelnímu souboru Zmatkaři z Dobronína se letos ve Vysokém prostě zadařilo.

KDP mladým

Zlomatka – představení, které v nás zanechalo nesmazatelný dojem, donutilo k přemýšlení a jež bylo nesmírně silné.

Jednalo se o vážné téma, do něhož jsme se dokázali vcítit. Samotná tematika nedovolila divákovi ztratit pozornost a přestat sledovat herecký koncert.

Představitelka matky skvěle zvládla zdůraznit problematiku mezigeneračních a společenských sporů. Po celou dobu představení z ní sálala nesmírná energie, přesvědčení a tvrdohlavost, kterou bychom zažít nechtěli (chápejte to jako pochvalu herečce).

Synův postoj nám někdy připadal zbytečně přehnaný a mamánkovský. Naopak snaha zachránit vztah s matkou nás dojala. Herec svou roli zvládl na výbornou.

Jsmo rádi, že jsme mohli tuto inscenaci shlédnout a představit si patové situace, které přináší víra, orientace, věkový rozdíl a rezolutní postoj.

*Za KDP mladým
Vojtěch Závěrka
a Anežka Buriánková*

Řekli půdičkáři

Inscenace Zlomatky se vyznačovala hledačstvím myšlenkového poselství. Čtveřice herců přesně vykreslovala charakter postav i jejich vztahy. Představení Zlomatky bylo podnětem k bohaté diskuzi.

Užijme si

*Užijme si – moji milí
každou, vskutku každou chvíli,
neboť čas je veličina,
která utíkat začíná
ve chvíli, kdy dorazíte!*

*Ale to vy dobře víte,
neboť doma nebo tady,
často nevíte si rady,
když v pondělí vyskočíte
hup – je pátek, se díváte.*

*Různá divadla tu hrají,
spoustu dobrot tady mají,
fůra velká prima lidí,
což se leckdy málo vidí.
A proto je tady fajn.*

*Mnozí nemaj ani šajn,
jak moc rádi – duše milé,
užíváme si ty chvíle.
A jak vždycky – zas a zase -
vracíme se v tomhle čase!*

*Ano – Krakonoši – ano,
ve dnes slunce – mlha ráno,
počasí nám málo vadí,
a nikdy nás neodradí.
jh*

VOBSKOČÁCI

Příspěvky platte!!! A platte je Maruše Trunečkové. Najděte si ji!

Jestlipak jste mysleli na kameny pro naši pyramidu!

Hromadit se budeme ve čtvrtek odpoledne. Podrobnosti v dalším čísle Větrníku!!!

Účastněte se soutěže „Vtip za...“, jejímž tvůrcem je levý půlprezident!

Chystají se další věci: čtete Větrník!

Kde jsou vaše odznaky???

jh

Jenom někdy!

*Už tam nepudu –
Málo tam budu –
Už mám toho dost!
Bubny do nás buší
Do středy jsme hluší!
I když tam pudu,
Málo tam budu,
Měl bych asi zlost!
jh*

Povídat se bude nejen o míru v duši

Na besedě s Pavlem Štinglem a Miroslavem Jankem

Hostem letošní besedy v divadle Krakonoš bude dvojice filmařů - dokumentarista Pavel Štingl a kameraman Miroslav Janků, tvůrci filmu z Pasek nad Jizerou Mír jejich duši. Moderátorského mikrofonu se opět chopí Milan Schejbal.

Předlohou filmu Mír jejich duši jsou pravdivé podkrkonošské příběhy z kroniky Drahoslava Waldmana, ze vzpomínek a hospodských legend. Děj se odehrává v Pasekách nad Jizerou a hlavních rolí se zhostili členové DS Krakonoš z Vysokého nad Jizerou. Beseda s Pavlem Štinglem a Miroslavem Jankem nejenom o filmu Mír jejich duši se odehraje dnes od 16 hodin ve velkém sále.

Režisér, scénárista, dokumentarista a producent Pavel Štingl vystudoval katedru dokumentární tvorby na FAMU v Praze. Jeho absolventský film Naučit se bát z prostředí mladých lékařů získal řadu cen a určil tak jeden z hlavních proudů jeho tvorby. Roku 1990 zahájil dlouhou sérii velkých politických dokumentů ze zemí bývalého socialistického bloku, které byly oceněny na mnoha festivalech Japan Prix za film *Země bez hrobů*, Prix Italia

za film *Pozdrav ze země, kde včera znamenalo zítra* a další. Natačel v Rumunsku, Albánii, v různých místech bývalého Sovětského svazu, v Kosovu, Náhorním Karabachu, Číně, Jižní Africe, Izraeli na mnoha dalších místech politických konfliktů.

Od roku 1995 provozuje vlastní produkční společnost K2 a jako producent je podepsán pod několika dokumentárními cykly a řadou rozsáhlých koprodukčních dokumentů. K největším patří historické příběhy dvacátého století: *Deník pana Pfitznera*, *Čtyři páry bot*, *Příběh trosečníků Patrie* (cena za film roku FIAT/IFTA), *Kámen a poznání*, *O zlém snu* (cena MTF Japan), *Jakou řečí mluví pánbůh...?*, *Zaniklý svět Karla Pecky*, *Druhý život Lidic*. Jeho snímky byly uvedené na mnoha zahraničních i domácích festivalech, kde získaly řadu ocenění.

K největším aktivitám společnosti K2 patří celovečerní snímek *Mír jejich duši* či rozsáhlá multimediální expozice nově postaveného muzea v lidickém památníku - *A nevinní byli vinni*, která se stala v současnosti nejmodernější expozicí válečné historie v České republice. Z po-

slední doby jsou známé jeho filmy: *Divadlo bláznivých dramat Borise Rösnera*, *Suchá Hora*, *dědina na konci trati*.

Dokumentární režisér, scénárista, kameraman a střiháč Miroslav Janek začal svou kariéru v 70. letech řadou krátkometrážních 16mm filmů, v tehdejší kontextu československého amatérského filmu výrazně pozoruhodných. V roce 1980 emigroval do Spojených států.

Tam snímal, stříhal či režíroval řadu převážně dokumentárních filmů. Spolupracoval mimo jiné s Godfreyem Reggiem jako střiháč na slavných celovečerních dokumentech *Powaqqatsi*, *Naqqoyqatsi* a krátkometrážním *Anima mundi*.

Od roku 1995 žije v Česku a režuruje dokumentární filmy. V dokumentech je spíš spoluhráčem svých hrdinů, než režisérem. Někdy u nich není jasná dějová linka, jsou spíše pásmy či kolážemi. Jeho film *Nespatřené* získal osm cen na různých mezinárodních festivalech. Od roku 1998 je stálým pedagogem FAMU na Katedře dokumentární tvorby.

jn

Narozeninové představení pro Blanku

„Prostě jen děkuju. Nemám co víc dodat,“ řekl Vlastík Ondráček při včerejším loučení s vysokým souborem Krakonoš a předal slovo Svatce Hejralové, která nepovažuje za samozřejmost, že Vysochtí hrají na KDP. „Měli bychom si toho vážit stejně jako ostatní. Přeji nám, aby v nás zůstala pokora, které měl můj pan-táta v srdci spoustu po celý život,“ přála si Svatka.

„Je dobrý, když se sami vítáme a loučíme, tak proč bychom si nemohli sami i poděkovat. A tak já si to sám sobě nechám a pusu dám své ženě Blance, protože jsme Malované včera hráli pro ni k narozeninám,“ svěřil se při loučení starosta spolku Karel Bárta a zadoufal, že se stejným nasazením budou vysochtí divadelníci nastupovat i do dalších inscenací. „Je to i o tom, abychom mohli v tomhle divadle dál fungovat a abychom do něj nalákali nové mladé, naše nástupce.“

Pepa Hejral předal režisérci Marii Trunečkové záznam soutěžního představení, aby si jej doma prostudovala, když už přijela se souborem z takové dálky. „Když jsme hráli Joea, byl to náš vrchol, když jsme přišli s Mamzelle, dosáhli jsme svého vrcholu. Nyní jsme na dalším vrcholu s Malovaným. Přeji nám

– vám, abyste zdolávali stále další vrcholy. A šťastnou cestu domů,“ usmíval se Hejral.

Hostesem Krakonoše byl Honza Hejral, jenž vysocký je a není. „Když jsme si rozdělovali hostesovské služby, žádný hostes nebyl volný, protože v tom všichni hrajete. Takže jste mi vlastně zbyli, i když jsem vás nikdy nechtěl,“ postěžoval si Honza, který prozradil, že soubor zavíral hasičovnu až kolem čtvrté hodiny ranní. „Co se tam dělo po 3

hodině, nevím, protože jsem tam už nebyl.“ A pak si už jen postěžoval, jaké trable hostesovi vysocký soubor přinesl. „Kam se na vás hrabe nespočítatelná Hvozdná. Dodnes nevím, kolik vás tu bylo, je a nebo bude,“ zvolal a dodal, že o počtu vedl disputaci i s režisérkou. „Děkuji, že jste tady byli, vím, že vás už nikdy nechci a sejdem se zase třeba za hodinu,“ uzavřel Honza Hejral.

jn

A pak se narodilo těch pět dětí

Petr Kolínský má od předsedy poroty Františka Laurina zakázané, aby připomínal své příbuzenské vztahy s jednotlivými soutěžními soubory. A tak se o ně rád podělil při rozlučkovém posezení.

„Před 32 lety prováděla moje žena výzkum o lidovém divadle a protože si potřebovala některá fakta ověřit na místě, vylákala mě do jednoho podhorského městečka, kterým bylo právě Vysoké,“ vzpomínal scénograf, jak nechali auto zaparkované na náměstí a šli bádát.

„A najednou nám chyběly klíče od auta. Prohledali jsme všechna místa, kde jsme byli, nakukovali pod vitríny v muzeu, ale klíče jsme nenašli,“ popisoval zoufalou situaci Kolínský.

Smutně se vrátili k autu, kde ze zámku dveří trčely ty tolik hledané klíče. Nicméně na návrat do Prahy už bylo pozdě a tak si sehnali nocleh ve Vysokém.

„Měli jsme spát v lékárně, ale tam byly tak stísněné prostory, že jsme vzali spacáky, našli si krásné místo na louce pod divadlem, kde svítily ještě krásnější hvězdy než nad Splitem.“

A tak se nám tam líbilo, že se nám pak z toho narodilo našich pět dětí.

A dodnes vzpomínáme, milí sousedé, přátelé, sestry, bratři, děti moje, jak jsme si to tehdy ve Vysokém pěkně užili,“ uzavřel scénograf Petr Kolínský své vyprávění o příbuzenských vztazích na město Vysoké.

jn

Chvála, chvála, samá chvála

Tak vypadal nedělní rozborový seminář na malém sále

Co napsat, když už vše důležité bylo napsáno? Co říci, když už vše důležité bylo řečeno?

Ano, vysocký soubor byl v sobotu opravdu ve formě a všichni na představení Malované na skle budou dlouho vzpomínat. Vše prostě klapalo, jak mělo. Chvilími se na semináři zdálo, že nezazní jediné slovo kritiky, neboť každá chybička, která se při představení stala, byla vyřešena s opravdovou elegancí a porota to dokázala řádně ocenit. Nepozornému posluchači by tak tedy těch pár výčitek, které padly, mohlo zcela uniknout.

Porotkyně Máša Caltová vytkla souboru jeden nedostatek – v první polovině hry bylo občas špatně rozumět v místech, kdy se mluvené slovo prolínalo s hudbou. Dodala však, že jí samotné to vůbec nevadilo, protože vizuální stránka byla natolik úchvatná, že tento problém minimalizovala. A když jsem se rozhlédla kolem, jestli nemá někdo jiný názor, viděla jsem, jak všichni souhlasně přikyvovali.

Někteří více, někteří méně nápadně.

Další výtku přišla od gymnazistů ze semináře KDP mladým, kterým se nelíbil kostým čertice, jenž jim nezapadal mezi ostatní – byl na ně až příliš současný. A čertice by mohla mít také punkovější hlas. A Janík by měl mít vousy.

Tím všechna kritika asi končí (nebo jsem po chvíli prostě přistoupila na hru Na chválu a přestala vnímat vše, co bylo byt jen trošku negativní). I atmosféra v sále byla příjemná, všichni byli uvolnění a hýřili vtipem.

Mě samotnou vlastně překvapilo, jak pozitivní porota byla.

Čím dál častěji jezdím jako divák na přehlídky po celé ČR, chodím na rozborové semináře a občas až žasnu nad tím, jak krutí dokážou porotci být. Něco podobného jsem čekala i zde, ale nic takového nepřišlo. A přijde? Ne přijde? Upřímně doufám (a jistě nejsem sama), že příjemná atmosféra vydrží i další dny a pokud bude muset porota kritizovat, bude tak činit s citem.

Jen doufejme, že porota nevyplýtvá všechna slova chvály hned na začátku a zbude jim také něco na ostatní soubory.

šv

Nové zlaté Tyly převezmou laureáti na konci přehlídky

I letos dostanou dva kandidáti Zlatý odznak J. K. Tyla. Držitelé těch loňských jsou vystaveni v přízemí vysokého městského úřadu. Jak se ale vlastně rozhoduje o udělování odznaků?

„Celkem sedm sdružených organizací amatérského divadla z celé republiky může do konce března každý rok navrhnout několik svých zasloužilých osobností na Zlatý odznak J. K. Tyla. Do konce dubna se pak sejde komise, návrhy posoudí a upraví některá znění, za co je ocenění uděleno,“ vysvětluje Pavel Pa-

nenka, předseda komise pro udělování Zlatých odznaků J. K. Tyla s tím, že noví zlatí Tylové se vyhlašují vždy k 1. květnu pro rok předchozí. „Čili letos slavíme Tyly za rok 2012, ty jsou tady na výstavě, přestože k 1. 5. byly uděleny Tylové 2013. Ti se pak během roku při významných příležitostech navrhuji organizací předávají,“ dodává Panenka. A významnou příležitostí SCDO je právě Krakonošův divadelní podzim.

PeHe

Neměla šaty ani klakson

Lída Panenková dorazila v sobotu k nám do redakce, oči plné slz a ptala se, zda by mohla prostřednictvím Větrníku někomu poděkovat. Řekla nám, že dorazila do Vysokého a velmi ji překvapilo, když se dozvěděla, že vystupuje odpoledne s monologem a jde na jeviště jako první.

„Ptala jsem se – já tady hraju? A odpověď mi bylo - jasně, tenhle vtip znám už od šestnácti, to na mě nezkoušej. Celá jsem se opotila, protože jsem na to sobotní vystoupení úplně zapomněla. Neměla jsem šaty, neměla jsem kytičku, neměla jsme klakson, houkání, které je v tom monologu docela hodně dramatické.“

Takže jsem se s tím svěřila tady v divadle - obstarali mi tu kostým, korále, i to houkání. Kluci nahráli klakson a dali ho hned do počítače. Všechno naprosto skvěle zafungovalo. Koupila jsem jim teda všem frťana, ale myslěla jsem si, jestli byste pro ně nenašli ještě pár slov ve Větrníku, protože tohle není tak úplně obvyklé,“ dořekla dojatá Lída Panenková.

Tak my jsme slova hledat nemuseli, jen jsme zaznamenali ta, která nám tady řekla ona. A skutečně rádi. Tak tedy všem, kdo Lídě Panenkové pomohli, děkujeme.

redakce

O sobotním baletu

Při sobotním pohledu do šatny během večerního představení jste si mohli všimnout svým způsobem ojedinělé situace. Kombinací zdařilého představení a nepříliš zdařilého počasí se v útrobách poměrně malého prostoru obsadilo téměř vše, co mělo háček.

Ovšem takový výrok má sám jeden velký háček. Obsazeno totiž bylo i větší množství plochy podlahy, kde v uspořádaném obrazci leželo vedle sebe 43 deštníků, na lavici pod věšáky dalších dvacet. O deštnících na věšácích se můžeme jen dohadovat. Ale samotných svršků, ze kterých nenápadně odkapával obsah

Krakonošovy konve, bylo tolik, že naši šatnáři při představě jejich rozdávání neměli nejlepší pocit. Tedy byl podobný tomu, jako když máte tancovat valčík po parketu, kde sem tam leží malé spící morče a přitom ještě v rukou držet syrové vajíčko na hraně vidličky.

A vskutku. Po otevření sálu počal balet šatnářů v harmonické souhře. V tu chvíli přišlo docela vhod, že někteří diváci z budovy zkrátka nespíchájí. A proto až na drobný přehmat se vše odehrálo bez zádrhelu a každý divák dostal do rukou, co mu patřilo.

STDK

I při letošním ročníku přehlídky pracuje seminář KDP mladým. Tentokrát se před skupinu studentů ze semilského Gymnazia Ivana Olbrachta postavil dramaturg Centra tvorby pro mládež ČT Luděk Horký. V sobotu kurz zahajoval režisér a pedagog Milan Schejbal, jenž jej vedl v předešlých ročnících. Dnes studenti vysockou přehlídku opustí.

Posbíráno na chodbách divadla

Díky za modré z nebe

Sedáváte rádi na půdičce? Jídáváte tady? Pak znáte bezpochyby také půdičkovou výdejnu jídla. Asi málokdo z nás si uvědomuje, kolik talířů a misek po polévce tady pak musí umýt. Nejde však ani tak o množství nádobí, jako o prostor, kde se to nádobí myje. Je to pod samými krovky divadelní budovy, kde v jednom zákoutí už věky sedává Krakonoš, jehož chodí Svatka s Karlem každý rok uplácat frtánkem, aby se přehlídka vyvedla. Prý nejraději má rum.

Ale abych se vrátila k původnímu tématu. Otevřenými krovky se proháněl nemilosrdný vysoký vítr. Ale letos mu jeho řádění zatrhli David s Čestou. „Dvě hodiny tu cosi kutili, nosili prkénka, zatloukali a pak nám tu natáhli ten modrý baldachýn, který brání úniku tepla,“ pochvaluje si stále usměvavá Marta. A zároveň

by ráda oběma členům Krakonošovy techniky moc poděkovala za to modré z nebe, které chrání jejich záda před ofouknutím. Rádi se k díkům přidáváme.

Redakce

Zastavte se a vybírejte

Přicházíme a odcházíme z hospůdky U Evičky několikrát denně. Při této cestě vždy mímáme drobný krámeček, který shodou okolností má na starosti také Evička. Kromě sladkostí a slaného zobání nabízí nepřeberné množství náušnic, přívěsků či celých bižuterních souprav. Ale krámeček má sortiment změněný ještě zásadněji. Najdete tu voňavá glycerinová mýdla, léčivé sirupy, které jsou bez alkoholu a užívají se po lžičkách a posilují například imunitu. Ochucené cukry prý skvěle vylepší například chuť vaší kávy, vánoční čaje – ovocné či zelené – zase přinesou do vašich domácností svá-

teční náladu ještě dříve, než skutečně dorazí nejkrásnější svátky v roce. A pro velké mlsáky je tu na mrazivé dny připravená ještě rozpustná čokoláda.

Co říkáte? Nabídka více než lákavá. Radost můžete udělat sobě, nebo přivést pěkný suvenýr z Vysokého či pořídit počiněk dárků pod stromeček. Tak tedy zastavte se u krámečku před hospůdkou U Evičky.

redakce

Spolek Techniků Divadla Krakonoš

upozorňuje, že se v celém prostoru divadelní budovy nekouří. Popelníky jsou před budovou.

Zádáme P. T. návštěvníky, aby udržovali čistotu.

Vypínejte telefony během představení.

Chodte do divadla včas.

Nehoupejte se na křeslech.

Nejezte, nepijte, nekuřte ani nemluvte během představení.

Deset zastavení divadelního jara

Diskuse o představení s porotou

Další přehlídka, kam jsem se vypravil, byla v polovině dubna v Trhových Svinech. Je to dálka. Ale, říkal jsem si, je to podhoubí takových představení jako Sex-tánky, pojedu tam. A tak jsem se domluvil ještě s Martinem a Zdeničkou a jeli jsme.

Vypravili jsme se v sobotu, i když přehlídku započal Divadelní soubor Ludvíka Némce z Bystřice u Benešova s inscenací hry Marca Camolettiho Když ty, tak já taky... už v pátek. A v sobotu dopoledne jsme zhlédli pohádku Divadelního spolku Rolníčka z Hořic na Šumavě od Zdeňka Kozáka Český Honza. Odpolední představení divadelního a osvětového spolku z Nadějkova, který se představil hojně uváženou detektivní parodií Normana Robina Hrobka s vyhlídkou, nás v myšlenkách vrátilo domů, protože Krakonoš ji dává také. V podvečer se nám předvedl Divadelní spolek PIKY z Volyně s autorskou hrou režiséra a zároveň představitele hlavní role Miloslava Pikolona Podzim života je krásný. A tak jsme si odváželi naději, že se program KDP začíná slibně naplňovat.

PeHe

v nočních hodinách nám porota ve složení Jiří Anderle – herec a režisér, Dagmar Roubalová – divadelní režisérka a produkční, Jaromír Hruška – divadelní režisér a dramaturg, oznámila své výsledky a závěry: Nominovala k postupu na Národní přehlídku Krakonošův divadelní podzim

do Vysokého nad Jizerou inscenaci Divadelního spolku PIKY z Volyně s autorskou hrou režiséra a zároveň představitele hlavní role Miloslava Pikolona Podzim života je krásný. A tak jsme si odváželi naději, že se program KDP začíná slibně naplňovat.

úterý 15. října 2013		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
11:00	přípravný výbor	klubovna
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:30	loučení Boleradice	malý sál
13:30	příjezd Brodek u Přerova	MÚ
14:30	vítání Brodek u Přerova	MÚ
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Brodek u Přerova	před divadlem
16:00	Hrobka s vyhlídkou	velký sál
16:30		
17:00	Vysoké nad Jizerou	
20:00	Podivná závěť	velký sál
20:30		
21:00	Lučany	
22:00	seminář KDP	půdička
22:30	zasedání poroty	klubovna
23:00	společenský večer	hasičovna

Větrník, zpravodaj XLIV. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Pavlína Schejbalová, Šárka Vodičková, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal.

Tisk H&H Servis

Náklad 150 ks

Cena 10 Kč